

ВЛАСТНИЦИ, СЪБИРАЙТЕ СИ УМА!

Детелина ДЕНЧЕВА

Изразът да преминеш Рубикон е достатъчно популярен и наложил се като символ на направен съдбовен избор, на взето решение, от което няма връщане назад, решение, преобръщащо историята, и което се заплаща скъпо и прескъпо, както с граждански размирици, така и с политическо и физическо фиаско.

На това ни учи историята, която някои наричат учителка на народите, чрез превратната съдба на Гай Юлий Цезар и рухването на Римската република през средата на 2 в. пр. н.е.

Кратката характеристика на този исторически момент е: проблеми и криза в управлението, остри политически дразги и противопоставяния, отказ от републиканските ценности на силните и доказали се властни мъже, избрали пътя на едноличната и безгранична власт. Преминаването на Рубикон, е прекосяване на географска, времева и ценностна граница, в случая границата между република и империя, между демокрация и диктатура между разум и безумие. Днес, българското общество, обръгнало през последните десетилетия от нескончаеми и откровенни политически лъжи, манипулации и корупционни практики, също живее с усещането, че се прекосяват съдбовни цивилизационни и ценностни граници. Става дума не за граница от типа на тази преминалата през 90-те години на ХХ в. в промяна на обществено-политическия и икономически модел на управление, а за дълбока цивилизационна и духовно-нравствена граница, която разорвява същностната човешка представа за нормално човешко битие на ниво семейство. Доколкото това се осъзнава или не от капсулиралата се в егоцентризма и самодостатъчността си политическа класа, е друг въпрос. Факт е, че визирайки днешния ден и степента на демократичност на обществото ни, степента на свобода на словото, както и независимостта на съдебната власт, редица сериозни политолози и социални антрополози говорят за наличие на тежка политическа анемия и амнезия.

На стр. 5

Правозащитникът Румен Воденичаров в разговор с лишения от правата му бивш държавен глава на НРБ Тодор Живков

Размисли за една спорна дата

На стр. 6

ОТКРОВЕННО ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

(Втора част - „Дълбоката държава“)

Георги ВАЦОВ

"Властта на парите" и "парите на властта" са две понятия и явления, които определят, силно и предметно, основния двигател на регреса през епохата на неолибералната пазарна икономика, характеризираща се с диалектичната обвързаност на "субекта" в управлението на държавата, обществото и "бизнеса" т.е. този, който

дава парите с "обекта" или този, който получава парите. Желанието на човек да бъде нещо повече от другия, да е над тълпата, да тъне в разкош, например с асансьор в апартамента си, да гарантира вечно "щастие" на себе си и на поколения след него, превръща парите и златото от средство – еквивалент за размяна - във фетиш и цел на живота. За съжаление, тази човешка същност не отминава и служителите на култа, които в захлас повтарят " Не можете да служите на двама господари – на Бога и на Мамона!(Лука 16:13), а на практика също стават жертва на користолюбие и алчност. Двойните стандарти, тайните помисли, скритите от хорските очи заговори и дейността

на тайните общества, зад които се крие неовладян стремеж към власт, пари и удоволствия получават своето "кръщение" и право на живот с булата на папа Лъв X за отлъчване от църквата на августинския монах Мартин Лутер във връзка с позицията му за отказ от индулгенциите т.е., от опрощаването на греховете на миряните срещу заплащане!

Това е водораздела между духовното и бездуховното! Това е началото на битката между

силите на светлината и тези на тъмнината!

Парите и златото не "обичат" светлината, гласността и откритостта. Те се умножават чрез тайни спекулативни сделки, чрез банкови

деривати и сметки, скрити в офшорни зони, с даване на подкупи "под масата", със сключване на междудържавни договори с "тайни клаузи", с демагогия, лъжи и пост-истини.

За да може парите и богатствата да се увеличават без да попадат под контрола на държавата и далеч от погледите на общественото мнение, е необходима друга, по-силна от видимата държавна власт система, която да е едновременно във всяка държава, която да има неограничена възможност да контролира държавните органи, да притежава цялата информация, гарантираща свободното движение на парите на властелините на света, прилагайки принци-

па на Олег Дерипаска: "Ние приемаме в структурите на държавното управление само онези бивши служители на силовите структури, които разбират приоритетността на финансовите механизми. Т.е. признават нашето лидерство" (на едрия транснационален капитал – б.а.).

Тази система съществува отдавна, но с реализацията на доктрината "Третият път" на Бил Клинтън тя получи своето нова название –

"deep state" ("дълбоката държава").

Трябва да се прави много ясна разлика между дейността на правоохранителните органи на една държава и подмолната дейност на "дълбоката държава".

На стр. 2

В първият случай става дума за действия, които са призвани да защитават суверинитета и териториалната цялост на дадена държава, нейните тайни, нейната сигурност и сигурността и живота на нейните граждани. В такива случаи говорим за дълг пред Отечеството. Във вторият случай експанзията на необвързаните с международни правни норми структури осъществяват тотален, глобален и повсеместен контрол върху цялата планета с цел предотвратяване в зародиш на всяка опасност за „властта на парите“. В първия случай рижарите на „тихия фронт“, са герои, докато в другия „герои“ стават онези граждани, които осъществяват незаконната дейност на подслушването, интригата, лъжата, измамата, моралното и физическо отстраняване на неудобните, цветните революции в неугодиите държави, намирането на фалшив „казус бели“ за провеждане на усмирителни военни операции и т.н. В същото време из коридорите на „гълбоката държава“ има честни и смели герои, които не се страхуват да излъчват за света истината за „гълбоката държава“ – Джулиян Асандж, Едуард Сноудън, Джон Пъркинс, Челси Елизабет Менинг. Ако не бяха тези хора едва ли щяхме да вземем за фейк-новините, свързани с епруветката на държавния секретар Колин Пауел, съдържаща „оръжието за масово поразяване“ на Садам и последвалата военна интервенция в Ирак; „белите каски“ от Лондон и изстреляните американски „Тамагавки“ по Сирия; „отравянето“ на живите и до днес баща и дъщеря Скрипал и търговецът на оръжия Гребур; свалянето на малазийския „Боинг“ над Украйна; така и не разкрития атентат в Сараево и обявяването на „Хамас“ за терористична организация; многократните обвинения за участието на Румен Радев за президент, опровергано в специално изявление на Главния прокурор на РБ и т.н.

Всеизвестни са държавните институти и мощно финансираните международни неправителствени организации, които се занимават с обработката на общественото мнение

В угода на властелините на света.

Но благодарение на Едуард Сноудън светът узна, че Съединените щати са създали през 2007 година държавната програма „PRISM“, реализираща комплекс от мероприятия, имаща за цел негласно събиране на информация за нуждите на Агенцията за национална сигурност (АНС) на САЩ, формално класифицирана като съвършено секретна. През

юни 2013 година вестник „Вашингтон пост“ публикува откъси от секретната презентация на „PRISM“, в която се твърди, че от 2010 година АНС, посредством системата, ежедневно е прихващала и записвала над 1,7 милиарда телефонни разговори и съобщения и е фиксирала над 5 милиарда записи за местонахождението и придвижването на притежателите на мобилни телефони по целия свят. Атенатите в Ню Йорк през 2001 година предоставиха жадуваната възможност „гълбоката държава“ да легализира в огромна степен практичното обхващане на цялата планета в динна „мрежа“, която да контролира света в изпълнение постановките на док-

От ляво надясно - Младен Иванич, Екатерина Захариева, Зоран Заев и Златко Лагумджия

трината „Третия път“ на Бил Клинтън. Споразумението между Великобритания и САЩ по този въпрос и, включващо Австралия, Канада и Нова Зеландия, се реализира чрез създаването на глобалната система за радиоелектронно разузнаване, известно под названието „Ешелон“ или „Five Eyes“, предоставящо възможност за прихващане и анализ на телефонни разговори, факсове, електронни писма и други електронни потоци по целия свят чрез подвключване към каналите за спътникове връзка, телефонната мрежа и ВЧ-връзки.

Големият въпрос е: кой и как има достъп до тази информация и за какви цели се използва тя. И от кого!

Това че ръководителите на великите сили започнаха да говорят открито за съществуването в техните страни на „гълбока държава“, провеждаща политика, различна от официалната държавна политика говори, че нещата, касаещи суверинитета на отделните страни, са отишли твърде далеч.

На срещата си с посланиците на Франция по света, състояла се на 27 септември т.г. в Париж, френският президент Емануел Макрон заяви: „Аз знам, че както биха казали някои чужди теоритици, у нас също съществува „гълбока държава“. И се ползва така, че президентът на

Републиката прави определени изявления, пътува зад граница и произнася речи, но веднага в страната в отговор възниква колективна реакция: „той си говори, но ние знаем истината и ще продължим да правим това, което винаги сме правили“. Препоръчвам ви да не вървите по този път. Преди всичко поради това, че той е неефективен от гледна точка на колектива, защото дискредитира думите на президента на Републиката и, следователно, и позицията на всички онези, които той представява. Но най-важното е, че ни лишава от възможността

да действат е.

Във връзка с това изказване на президента Макрон, по време на Валдайския форум в Сочи т.г., един от участниците, френският професор Бонифас, запита президента Путин: „Защо „гълбоките“ структури във Франция, а може би и в други европейски държави, печат на развитието на отношението с Русия? Какво им пречи Русия?“. След като уточни, че става дума за френската, а не за американската президентска администрация, Путин заочно даде съвет на президента Макрон: „Той трябва да въведе реф!“

... Ако някой от подчинените му пречи, той трябва да ги сложи на място им. Или да ги смени. Да назначи в администрацията си свои погръжници и единомишленици и всички заедно да работят резултатно и в експ!“ Това явно е и индиректният съвет и към президента Тръмп, защото, както посочва в есето си „Анатомия на „гълбоката държава“ военният анализатор Майк Лофрен, работил над 20 години в бюджетните комисии на Конгреса на САЩ: „Става дума за нещо, което е скрито. Ние знаем за него, но не можем да свържем отделните факти... Всички са чували и знаят за Уол-Стрийт и техните безчинства... Те измъкват парите на държавата, кой както може. И в техните ръце е управлението – и корпоративното, и

политическото. Това е най-важният въпрос на нашето време, произващ историята на света през последните тридесет години... И като че ли никога не свързва изчезването на нашата конституционна държава с появата на другата, „гълбоката държава“, действащата по неконституционните правила и без съпротива на управляваните“.

„Гълбоката държава“ е частната охранителна фирма на еднопольярната Глобална държава с единствен център – САЩ, която все още е виртуална, но в

плановите на финансовите краде и властелини на света тя е реалната и близка перспектива на планетата Земя. Според неотдашните признания на 42-я президент на САЩ Бил Клинтън само убийството на министър-председателя Ицхак Рабин е възпрепятствало физическото създаване на Глобалната държава, на която най-много пречеше вековния арабо-израелски конфликт, който след преговорите в Осло между Ясер Арафат и Ицхак Рабин, бе пред разрешаване. „Гълбоката държава“ приближаваше момента на своя триумф в целия свят „Со кротце и со благо, но и с малко (или повече - б.а.) кютек“, за да може „кривата“ линия, нарушаваща плановите (Садам, Кадафи, Милошевич, Жан Виденов, Доменик Строс-Кан и др.) да може да се изправи! Така е вече 30 години и действията на „гълбоката държава“ днес показват, че засега няма отказване от постигането на предначертаната цел!

Тайните ешалони на властта

Сергей Лавров - външният министър на Русия, заяви на пресконференция след проведени преговори с американския си колега Помпео, че президентът на САЩ Тръмп и самият той, не са били известни по повод решението на определени чиновници да бъдат отказани службени вход-

ни визи на сенатори и отговорни сътрудници на Руското МВНР за участие в заседанията на Генералната асамблея на ООН от 23 до 29 септември т.г. От тази информация светът бе в шок! Ако първоизточникът, Майк Помпео, казва истината, това означава, че в Съединените щати съществуват ешалони във властта, които на теория нямат легитимното право да вземат крайни решения и да поемат отговорност по въпроси от изключителна важност, в т.ч. и за взаимоотношенията между двете най-големи ядрени сили в света, но на практика го правят!

Ето една контрастна на действията на „гълбоката държава“ официална позиция на държавния глава на САЩ Доналд Тръмп: „Мъдрите ръководители поставят на първо място благо на своя народ и на своята собствена страна... Бюджетето не принадлежи на глобалистите, бюджетето принадлежи на суверенните и независими нации, които защитават своите граждани, уважават своите съседи и почитат различията, които правят всяка страна особена и уникална“. Верни и точни думи на ръководителя на най-мощната държава в света! Но в същото време Конгресът на САЩ отпуска милиарди долара за вмешателство във вътрешните работи на Русия и на страните от източна Европа, германското държавно радио „Дойче веле“ става координатор на антиправителствените демонстрации в Москва през август и септември т.г., а на сайта на американското посолство в РФ са публикувани маршрутите и местата за митинги на опозицията! Английското правителство гласува бюджет от 18 милиона фунта стерлинги за противодействие на официалната политика в самата Русия, в страните от Източна Европа и Западните Балкани! След всички тези факти възниква въпросът: това двудлично ли е от страна на легитимните ръководители на САЩ и Западна Европа или учудваща безпомощност на официалните власти пред „гълбоката държава“?

Исключително показателна в това отношение е историята с поканата към Северна Македония и Албания

за начало на преговори за влизането им в ЕС. Ако България е на последното място в ЕС по стандарт на живот, по обем на генерацията приходи икономика и самодостатъчност, то седарта отказани службени вход-

Историята с поканата към Северна Македония и Албания

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

тествено, ще заемат места след нас т.е. те ще бъдат поредните крайно нуждаещи се получатели на европейски фондове, но ще имат глас при решаването на важни въпроси в раздиращата се от противоречия Европа. По време на ротационното си председателство на ЕС българското правителство настоячително лансира идеята за приобщаването на Западните Балкани към ЕС. Твърде нелогично, както от чисто българския интерес, така и предвид задаващата се търговска война на ЕС със САЩ и неминуемият Брекзит, поне в настоящия момент. Тези страни само ще вземат, а нищо не биха могли да дават, освен работна ръка за заста- риваща Европа.

Въпреки че България удържаше три десетилетия натиска да не допуска компромис с историята, традициите, самосъзнанието и езика на винаги българската Македония, правителството, в което участва като за подигравка и ВМРО, прие македонската нация, македонския език и цялата Вардарска Македония за самостоятелна и независима етно-религиозна и езикова единица на Балканите и в Европа! А казват, че този изкривен прочит на историята историческата вина я носи... Коминтерна! Но в ония години българската държава никога не се е съгласявала с подобни твърдения и докрай е отстоявала българския корен на македонците и техния език. Сега вече, след подписания Договор, суверенната македонска държава може да търси правата на „македонско“ малцинство в Пиринска Македония. Играта загубва, когато на дневен ред бе поставен въпросът за поканата за започване на преговори за приемане в ЕС. Официалната българска позиция изразена от президента и министър-председателя беше, че трябва да се подпише анекс към Договора, в който да се изяснят еднозначно редица исторически, езикови и религиозни проблеми между двете страни, както и да се гарантира не-предявяването на претенции към българското население в Пиринска Македония, след което РБ да даде съгласието си за встъпването на СМ в ЕС. С тази своя публично изразена позиция, българският държавен глава замина за Ню Йорк за участие в заседанието на ГА на ООН. В съставя на делегацията му бе включен и зам.-председателят на МС и м-р на външните работи Екатерина Захариева. Какво бе нашето недоумение, когато на сайта МВНР на РБ бяха качени снимки и текст от частно мероприятия в Ню Йорк, опре-

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

Плонжът

пред азербайджанския чиновник Мурадов, вероятно е заради това, че той е приоритил конференцията „Нови предизвикателства пред Балканиите и ново лидерство на ЕС“, в която вземат участие девет(!!) човека, от които само двама са действащи политици: министър-председателят на Северна Македония Зоран Заев и м-р Захариева. Другите седем участника са известни със своята проамериканска политика на Балканите и в Източна Европа – Росен Плевнелиев и Петър Стоянов от РБ, Борис Тодич от Сърбия, Виктор Ющенко от Украйна, Вайра Фрайберга от Латвия, Георги-

ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

Командированите Петър Стоянов, Зоран Заев, Екатерина Захариева и Росен Плевнелиев

Ус Папандреу от Гърция, Ехад Барак от Израел – все бивши „величия“, загубили тотално авторитета си в собствените си страни. Модератор на „седанката“ е бившият външен министър на Босна и Херцеговина Златко Лагумджия. И така, тези девет човека, интимно обсъждат въпроса за приемането на Македония в ЕС! Това което направи потре- савачо впечатление на анализаторите бе изцепката на Захариева, отпратила обвинение към своите 27 колеги – външните министри на ЕС: „...ако не можем да спазваме обещанията си, по-добре да не ги поемаме“. А след тази недипломатична изва на дипломат №1 на България, се учудваме ащо Франция блокира поканата за ЕС и споменаването от Макрон за

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

Кой е командировчикът на командированите

Модераторът на „конференцията“ в центъра „Низами“ в Ню Йорк Златко Лагумджия е получил Свидетелството си за завършено средно образование като участник в програмата за обмен на студенти в Ален Парк, щат Мичиган, САЩ през 1973 година. През 1989 година е защитил докторската степен в Университета на Аризона, САЩ, в Департамента за информационни системи за управление и Центъра за управление на икономическата информация. Няколко дни преди заминаването си за Ню Йорк и участието си в деветчленната конференция за Северна Македония, той заедно с Росен Плев-

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

делено от Захариева като „една от най-ползотворните ми работни срещи до момента днес беше с генералния секретар на Международния азербайджански център „Низами Ганджеви“ Ровшан Мурадов и президента (2012-2017 г.) Росен Плевнелиев“.

Мултичната хибридна война, И нейните изобличители,

Тази война, както ни убеждават, се „води“ от Русия срещу България. Тематиката очевидно се финансира приоритетно от метрополията, и затова има много желаещи да участват в нея и да регистрират активност! Ето някои примери от последно време.

Нота на МВНР на РБ до Посолството на РФ в РБ по повод

изложбата, посветена на 75-та годишнина от разгрома на монархофашизма в България. Изложбата, „е намеса във вътрешно-политическия дебат в страната ни“ и напомня, че „освобождението“ е донесло половин век репресии, заглушаване на гражданската съвест, деформирани икономическите развитии и откъснатост от динамиката на процесите в развитите европейски държави“.

Цветан Цветанов: „Надявам се, че както всички парламентарни групи, така и българският президент, който да голямте, така също и на малките“. Какво правят тези двама бивши висши чиновници в комунистически Китай на церемония по-случай завръщането на много млади хора в своите развиващи се страни. Явно някой ги е пратил да се запознават с тези млади магистри, да установят контакти, необходими впоследствие за определен вид дейност! Всичко е покрито с тайна и не

беше освободен от различните властови постове във връзка с аферата „Апартаментгейт“. Имам предположения за руска връзка в сесайната атака срещу мен, защото мога да кажа, че съм единственият политик, който е говорил конкретно за хибридните атаки. Говорил съм и за някои неща, свързани с позицията на България по случая „Скрипал“.

Атлантическият съвет в България (АСБ) във връзка със „Стратегическия преглед на системата за защита на националната сигурност и отбраната“. Подривна дейност на Кремъл против българската национална сигурност, вкл. и против отбраната, е систематична и дългогодишна. Скоро тя няма да бъде прекратена, а напротив – очаква се да се интензифицира. Затова в подкрепа на институциите трябва да участват всички структури на актувното гражданско общество, които работят за това България да бъде по-силен и достоен съюзник в НАТО и член на ЕС“.

Русия третира НАТО като враг. Затова и България се прие- мта от властите в Москва като вражеска държава“. Това каза в „Здравей, България“ по Нова телевизия вицепрезидентът на Асоциацията на атлантическия договор Елена Поптодорова.

Доклад на ДАНС за състоянието на националната сигурност на Република България за 2018 г., в който ясно се посочва Руската федерация като заплах за националната и съюзната сигурност: „Средата на сигурност се формиране от опитите на Руската федерация да се утвърди като военен и политически фактор в регионален и глобален мащаб. Водената от Кремъл политика на противопоставяне с НАТО и ЕС продължи независимо от икономическите санкции и влошаващите се вътрешни социално-икономически условия“.

На стр. 4

Преди два дни, на сайта на Народното събрание е качен Законопроект за отмяна на Закона за социалните услуги. Той е внесен за разглеждане на 06.11.2019 г. под № 954-01-76 от народните представители от ПШ „АТА-КА“: Десислав Чуколов, Павел Шопов, Явор Нотев, Станислав Станилов, Маргарита Николава, Николай Александров. В писмото до председателя на Народното събрание се казва: „Уважаема госпожо председател, на основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 76, ал. 1 от ПОДНС, внасяме законопроект за отмяна на Закона за социалните услуги.

Молим, законопроектът да бъде представен за разглеждане и гласуване съгласно установения ред.“

„Нова Зора“ намира, че е важно да оповести мотивите на вносителите още повече, че те по същество повтарят и изводите от многобройните наши публикации по темата. Най-искрено поздравяваме вносителите за тяхната навременна инициатива, тъй като днес, и България, и народът ни, имат най-голяма потребност от помощ в този казус. Ето какво пишат те в мотивите си: „На 07.03.2019 г. беше приет Закон за социалните услуги, обн. ДВ, бр. 24 от 22 март 2019 г., в сила от 01.01.2020 г.“, Законът беше приет набързо без сериозно обществено обсъждане и още преди неговото влизане в сила започнаха да излизат наае многобройни негови слабости.

Законът чрез многобройни изменения в други закони (29 на брой) влиза в противоречие с установени досегашни обществени отношения. Прави се опит с благовидни пожелания за подобряване на социалните услуги да се навлезе в съвсем различни сектори, в

ИДЕ ВИДОВДЕН!

които ще настъпят тежки проблеми.

В няколко от текстовете на Закона за социалните услуги е залегнала регламентация и философия, която е заложена в непротивителната и стряна за разработване Стратегия за детето. В тази насока съществува изключително сериозно обществено напрежение и недоволство. Гражданите

организиран протести и шествия, които неминуемо се отнасят и до все още невлезлия в сила Закон за социалните услуги.

Законът фаворизира, и това е една от главните му цели, неправителствени организации, които са застанали на входа и изхода в очакване на държавно финансиране от следващия Държавен бюджет за 2020 г.

Редица са слабостите в приетия Закон за социалните услуги и за тях се говори все по-открито и скандално.

Считаме че най-добрият начин за туширане на негативите, очаквани от Закона за социалните услуги, е той изцяло да бъде отменен, преди неговото влизане в сила на 01.01.2020 г.“

В противовес на внесения до-

кумент за отмяна на Закона за социалните услуги, само преди няколко дни – от 6 до 8 ноември, в НДК, над 250 представители на университети, институции и неправителствени организации от Европа, Австралия, Централна Азия и САЩ, се включиха в международна конференция на тема „Деинституционализация на грижата за деца: Как инвестира-

ме в промяната?“. Сред участниците оспен представители на министерството, са и представители на Европейската комисия, международни и местни неправителствени организации, доставчици на социални услуги и специалисти в областта на политиките за деца. Съорганизатори на международната конференция са Министерството на труда и социалната политика, Ноу-хау центърът за алтернативни грижи за деца към Нов български университет, УНИЦЕФ България, SOS Детски селища, фондация „Лумос“, фондация „Синдър“, „Надежда и домове за деца“ – клон България и Eurochild. Обсъдени бяха „научни данни и натрупан опит, както и добри-

практики, и предизвикателства в областта на деинституционализацията“, съобщават за пресата организаторите.

Международната конференция е била открита от вицепремиера Томислав Дончев, който напомни, че „през последните 10 години 94% от специализираните институции за деца са злят на финансови инструменти и институции, но когато има проблем трябва да се задействат всички институции, които не са свикнали да работят заедно.“

„Деинституционализацията е един от най-чистите и хубави примери за реформа в България според високите световни стандарти. От 7500 деца в институции, днес са останали близо 500, което не означава, че процесът е завършил“, отчете се пред аудиторията Дончев.

Вестник „Нова Зора“ припомня на читателите си, че на 8.12.2016 г. България, Норвегия, Исландия и Лихтенщайн подписаха Меморандуми за разбирателство за изпълнението на Финансовия механизъм на Европейско икономическо пространство и изпълнението на Норвежкия финансов механизъм за периода 2014-2021 г. По силата на това стъргунничество страната ни ще получи финансово подкре-

па за проекти в социално и териториално развитие и сближаване в размер на 210,1 млн. евро. От българска страна меморандумите подписа вицепремиерът по европейските фондове и икономическата политика Томислав Дончев, а от норвежка посланикът на Кралство Норвегия за Румъ-

ния, България и Молдова г-жа Тове Брувик Вестберг.

„Ключът към успешната деинституционализация е, че всички гледаме в една посока и работим заедно – правителство, неправителствени сектор, академични среди“, подчерта зам-министърът на труда и социалната политика Зорница Русинова. Тя напомни, че „през последните 10 години 94% от специализираните институции за деца са злят на финансови инструменти и институции, но когато има проблем трябва да се задействат всички институции, които не са свикнали да работят заедно.“

Инициаторът на Международната конференция е д-р Галина Маркова от Ноу-хау центъра за алтернативни грижи за деца към НБУ. Както се вижда битката между доброто и злото е в разгара си. Залогът е бъдещето на децата на България, както и осветеният от Бог и мъдростта на Битието, вековечен съюз на Естеството – деца-родители и родители на техните родители!

Толемият въпрос е дали народните изборници, които са гласували и приели този човко-ненавистнически закон, ще намерят време да го преразгледат? Дали сами себе си ще опровергаят и ще гласуват обратно на това, което вече са приели?

Дошло е време разделно! Време за хвърляне на камъни!

Ако парламентът не отмени Закона за социалните услуги това по най-красноречив начин ще докаже предателството към бъдещето на България и към народа, комуто народните представители са се заклели да му служат.

Видовден приближава!

ЗОРА

ОТКРОВЕННО ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

От стр. 3

Огнян Минчев: "...Руското присъствие в България е навсякъде и е все по-хегемонно. Кремъл контролира голям брой ключови медии и медийни рупори. Кремълската „нета колонна“ изпъзва до държавния връх - открито и на стойчиво. Слобавят коалиции на различни нива. Координират поведението на своите хора“.

Росин Плевнелиев: „Президентът Радев е популист, той изпразни от събръжението консултативния съвет. Радев допусна няколко много големи грешки. Той се заигра популистски с русофилите и избуди доверие на американците и на лидерите на ЕС“.

Трите странни въпроса на АСБ във връзка с участието на „Росатом“ в строителството на АЕЦ „Белене“. „Може ли да допуснем компания от държава,

която във военната си доктрина разглежда НАТО (а следователно и България) като неприятел, да строи ядрена централа у нас? Как би функционирала тази ядрена централа в случай на криза или конфликт с Русия? След като част от печалбите на „Росатом“ за изграждане на АЕЦ в други държави се използват за финансиране на руски военни ядрени проекти, тогава България лоялен член ли е на НАТО?“

Това е една малка част от

потаната агресия

на определени кръгове в България, които искат да докажат, че Русия води хибридна война срещу страната ни. Както се вижда от цитатите няма факти, няма здрав разум, няма и мисъл за духовно здраве на нацията, за благополучие и спокойствие

на обикновените българи! Има само личен интерес, желанието за трупане на „червени точки“ пред поръчителите срещу заплащане, нагнетяване на страх, на връждебност към един народ и страна, които винаги са помагали всестранно и безвъзмездно на България и българския народ!

Нито президентът Путин, нито други ръководни лица на РФ, не са наричали България враг или противник! Напротив, винаги се подчертават традиционните и исторически сложии се приятелски и добросъседски отношения между двата народа, а взаимоотношенията на РФ с държавите от НАТО, се определят като „партньорски“. Съюзната държава Русия и Беларус напостоянно е обграден от десет съседни натовски държави, а с още две НАТО води преговори за присъеди-

няване. Във всичките тези страни има вече многобройни бази, въоръжение и се провеждат непрекъснати военни учения. Риториката на определени НПО и държавни структури в страните членки на НАТО не е отбранителна, а настъпателна, обвиняваща, провокираща! Тези хора, подтиквани от скрити структури дали си дават сметка, какво би станало за брени минути с България, ако войната от хибридна стане „гореща“? Едва ли! Тях ги интересува властта, парите, гаранциите от „спонсорите“ и охолството!

За финал, поредният „бисер“ на дългогодишния министър-председател на България, хвърлен между двата тура на местните избори на жадната за сензации маргинална публика: „Скоро имам среща с президента на САЩ Доналд Тръмп

и ще питам, какво е правил Цветан Цветанов там!“

Единствената 15-минутна среща на Бойко Борисов с американски президент в Белия дом бе резултат от контактите на Цв. Цветанов с „дълбоката държава“, като отплатата за свършената работа с „атентата“ в Сарафово. Днес, когато президентът Тръмп реже достъпа до квалифицирана информация на редица бивши ръководители на специалните служби – менторите на Цветанов, явно Борисов се преориентира и тръгва срещу „дълбоката държава“, демонстрирайки лоялност към 45-я президент на САЩ. Дали мимикрията ще успее или ще има „удар в гредата“, както се случи на Володимир Зелеński скоро ще разберем!

Това е важно за бъдещото изправяне на България!

ВЛАСТНИЦИ, СЪБИРАЙТЕ СИ УМА!

От стр. 1

Някои от тях отиват и по-далеч като го асоциират и с пагубното състояние на биполярно разстройство.

За какво става дума?

За живот в рамките на едно общество, което вече не се назовава дори в учебниците по история на нашите деца, камо ли в политиката ни като български народ и народност, а просто като някаква общност, на територията България, механичен сбор от различни общности без интригитет, духовна връзка и спойка. Европейските ценности - глобализация и неолиберализъм, мултикултурне и толерантност, - са всичко, което има значение, и което е издигнато в ранг на държавна политика. На върха на този нов политически и цивилизационен пиедестал място за християнски ценности като семейство, родолюбие, национална култура и традиция няма! Те са просто анахронизъм, от който колкото по-бързо се освободим, толкова по-добре! За кого? Не се казва... Вероятно за неолибералния пазар и философията, че всичко е стока и всичко има своята пазарна цена, определена от търсенето и предлагането. Тази философия вече законно е приложена и в най-интимната и скръвнената човешка сфера, тази на семейството, като незнайно как изведнъж децата ни се оказаха в ролята на „свободни електрони“, които могат да бъдат привлечени и включвани с различни валентни връзки към други семейства от различен тип, наречени „приемни“.

Законотворците в нашето общество, депутатите в Народното ни събрание, т.нар. „народни представители“, в своята цялост, одобриха, утвърдиха и обнародваха в бр. 24/22.03.2019 г. и в бр. 37 на ДВ, законодателни промени общо в 29 закона и създадоха своя зловещ Фракенщайн в лицето на Закона за социалните услуги, който влиза в сила от 1.01.2020 г. Той предоставя целия социален сектор на частни доставчици на социални услуги – български и чужди търговски дружества и неправителствени организации, сдружения и фондации.

С това действие, те осъществиха брутално агресивния си акт на преминаване на последния духовен Рубикон - границата между извечния хуманизъм и обикновената човко-ненавист, в лицето на антисемейните политики и практики привнесени и финансово обезпечени от чужди държави и НПО-та.

И тук биполярното разстройство и състояние на раздвояване на обществото ни прие особено

болезна видимост и трайна гротескна гримаса.

Политическият елит, обогрен в шестцветната палитра на сексуалната и неолиберална вседозволеност, не съзира нищо чуждо и притенсително, нищо животозастрашаващо и умъртъвяващо човешката ни същност, достойнство и национална сигурност, в настъплението на бездушните и бездуховни същества от зоната на здрача. Тези същества, така сполучливо наречени „живите мъртви“, в безпаметния си и автоматизиран поход налагат никому ненужни и непоискани от нас

платени социални услуги, услуги разкъсващи най-силните семейни, емоционални и нравствени връзки, по-силни от самия живот, тези, между родителя и неговата рожба.

Страхът от предстоящото, добре познато от ставащото в други географски ширини на Европа, предизвика у българина отначало, типично за неговото „това не може да е истина“, после невъра и недоумение, а веднага след това притеснение и стаен ужас. Изведнъж настъпи отрязвяване и реакциите, продиктувани от здравия разум не захсънаха. Бурята от остри критики от страна на много журналисти и общественици, от Българската православна църква, не попречи на политическия елит, обвързан с международни договорености и изгодни финансови споразумения да обвини разтревожените родители в „некомпетентност и разпространение на фалшиви новини“.

Месеци наред многолюдни граждански движения като „Родители Обединени за Децата“ (РОД) изразяваха по улиците на българските градове, в со-

циалните мрежи, в дискусии и конференции, чрез автопоходи или публикации на доказани експерти и засвидетелстваха своето крайно отрицателно отношение и категорично неприемане на философията, принципите и действията на тази дълбоко чужда на народа ни Стратегия за закрила на детето.

Тези обществени събития обаче не се отразяваха по никакъв начин от електронните или печатните медии. Те не съществуваха за тях, или ако нещо се споменаеше, това ставаше с две-три изречения и за няколко секунди в рамките на скъпо и прескъпо струващото телевизионно време, обилно запълнено обаче с

е казал българинът. За съжаление, този глас грубо се пренебрегна от политическата класа и се отминава с мрачно и злокобно мълчание!

Запазването и съхраняването на ценностите на традиционното българско семейство и недопускане на антисемейните политики и печален опит на западните общества в българското общество - това е, което защитава днес обикновените български родители, и което иска да бъде добре чуто и разбрано от политическия елит. Страхът за децата и семейството ни е напълно реален. Той е този, който кара хората да действат било импулсивно и панически или съзнателно организира-

се обаче докога тя ще успява да реализира възвращащата си и успокояваща функция?

Защото точно между двата тура на изборите, на 30.10.2019 г., тогава, когато политическите центри и елит бяха изцяло фиксирани в целта си - победа на всяка цена - в местната власт, за която разчитаха силно и на корпоративен и купен вот, тогава недоволни и протестиращи граждани поднесоха Траурни венци за всяка политическа партия и ги оставиха пред Парламента! Какъв поглушителен и по-категоричен израз на недоверие и омерзение от съществуващото статукво в обществените отношения?! Какво от това, че избори се купуват и печелят, че партии егоцентрично се превъзнасят и самовеличат като „победители“? Кого са „победили“, след като гражданското общество им полага пред Парламента, там където някога са ги изпратили с надежда да работят за България и нейното добруване, траурни венци, и ги нарича клетвопрестъпници и гробокопачи на България! Където ги предупредява „Купуването и продаването на деца е престъпление!“ Срещу всички нас, срещу човечеството и бъдещето!

Властници, няма да побегите народа!

Протестите и демонстрациите на българските родители не спират. Затова се провеждат национални факелни шествия в градовете. Българското общество решително отхвърля като неприемливи и недопустими антидетските и антисемейните закони и заявява решимостта си да работи за тяхната отмяна.

Социалните проблеми, особено в демократичните и граждански общества, за каквото се възприема и българското общество, не могат да се решават словно, преки огромната негативна реакция, с която се посрещат тези законодателни промени, преобръщащи живота и бъдещето ни.

Гласът на народа трябва да бъде чул! Това изисква здравият разум! Българите не желаят живот в зоната на здрача, живот с изтърпяни души! Така живеем само „живите мъртви“, изгубили всичко ценно и определящо ни като хора, носещи в себе си Божията искра.

Властници, събирайте си ума!

Човек наистина трябва да знае какво прави, както за себе си, така и за другите и каква дира оставя след себе си. „Ефектът на пеперугата“ е валиден, както в природата, така и в обществото. Както е казал Исус: „Който има очи, ще види. Който има уши, ще чуе!“

РАЗМИСЛИ ЗА ЕДНА СПОРНА ДАТА

На 18 ноември 1989 г., на първия митинг на опозицията, Румен Воденичаров прави едно спорно изказване, което мнозинството от присъстващите не одобриха. Всички след него си взеха поука от грешката му, но затова пък действията им след митинга бяха погрешни, докато Румен „изправи посоката“

точно европейски страни. На 18 ноември Т. Живков вече нямаше нищо от това, с което беше пенсиониран, даже беше под домашен арест. Армията остана в казармите. Веднага трябва да се каже, че ако през ноември 1989 г. Живков беше достатъчно здрав, Андрей Луканов и Петър Младенов нямаша шанс да оцелеят политически и сигурно щяха да заминат като посланици в страни, в които в миналото са похапвали човешко. Промяната можеше да

промяната можеше да бъде забавена, но не и предотвратена. Разрушителните процеси бяха задействани от „ликвидационния съвет“ на СССР в състав: Михаил Горбачов, Александър Яковлев и Едуард Шаварнадзе. За тях бившият и настоящият дисидент Александър Зиновиев написва статията си: „Трябва да бъдат разстреляни за 24 часа! И след това да говорим за всичко останало.“

И така, промяната започна на 18 ноември. На митинга в София пред храм-паметника „Св. Ал. Невски“, моя милост, Румен Воденичаров повдигна въпроса за преименуването на мюсюлманите и беше освиркан. Другите оратори прерочиха този абзац от речите си и бяха аплодирани. Интересът към нас беше много голям. Бяхме ли обаче истински дисиденти, за каквито ни приемаха хората, след като се бяхме активирали едва на четвъртата година от перестройката в СССР? Едва ли. Дисиденти, препатили за възгледите си, бяха Янко Янков, Петър Манолов, бай Илия Минев. Вътрешнопартийните

Петко ПЕТКОВ

Пропагандната шумотевица – политическа и медийна, която предшестваше, съпътстваше и следваше етапите на местните избори у нас, отвлече за известно време общественото внимание от събитията, които се развиват в други райони на света. Например тези в Средния Изток и по-специално Афганистан, Ирак, Сирия и Турция. Това вълбяване в собствения си пъп е проява на опасно, дори сляпо и безотговорно безгрижие пред лицето на далеч нерешените проблеми на войната и мира и съпътстващите ги проблеми с бежанския и мигрантския поток от Азия и Африка към Европа. Привидното умиротворяване в Сирия е също толкова измамно, колкото и демократизирането на Ирак и Афганистан. Продължават престрелките между кюрдските отряди за защита на народа (YPG) и т.нар. Сирийска национална армия (СНО) – новото име на бандитите от Сирийската свободна армия. Турският всекидневник вестник „Джумхуриет“ (06.11.2019) предаде съобщение на турското Министерство на националната отбрана, според което само за последните 24 часа „терористите“ от РКК/YPG са извършили 11 нападения, мнозинството с минохвъргачки и противотанкови ракети, срещу района на операция „Извор на мира“. А един от говорителите на Централното командване на САЩ (CENTCOM) е съобщил, че СНО

ИМА ТАКАВА ДЪРЖАВА!

е обстреляла американски военен конвой, но снарядите не са улучили целта. Анкара смята, че подобни провокации целят да сблъска турските въоръжени сили със сирийската прави-

на борба срещу „Ислямска държава“, но то се нарушава двустранно. Първо – Тръмп не изпълни обещанието си за изтегляне на американските войски от Сирия, защото ги прехвърли

чена операция „Извор на мира“ и предвижда налагането на санкции на Анкара. Редица министри и партийни лидери в Турция реагираха остро на нелоялното поведение на стратегическия им съюзник в НАТО, като министърът на правосъдието Гюл посьветва американците „да погледнат в огледалото“. Президентът Ердоган на свой ред даваше признаци, че ще послуша съветите на своите съпартийци и опозиционните лидери да отменят посещението си в САЩ. И че ще нареди на военните да продължат настъплението в Сирия. След срещата си в Сочи с Владимир Путин и подписването на споразумение от 10 точки, предвиждащо удължаване на примирието в Сирия със 150 часа, той твърди че може по всяко време да разпореди продължаване на операция „Извор на мира“ и дори да разшири зоната за сигурност. На 31 октомври вестник „Милиет“ съобщи, че министърът на отбраната Акар, началникът на ГЩ Гюлер и командващият на сухопътните войски Дюндар са инспектирали военни формирования на югоизточната граница на арабската държава далеч не е спокойна.

Вярно е че между САЩ и Турция бе подписано споразумение от 13 точки, предвиждащо прекратяване на турската военна операция „Извор на мира“ в Северна Сирия, създаването на „зона за сигурност“ под турски контрол и съвмест-

към богатите петролни полета и дори възнамерява да ги усми с още 1000 военни! След това забрави за обещанието си да отмени санкциите срещу Анкара, ако Ердоган преустанови операцията. Накрая Камарата на представителите на Американския Конгрес прие два законопроекта, единият от които е за признаване на арменския геноцид в Турция през 1915 г., а другият осъжда турската военна интервенция в Сирия, наре-

събития: „Тук нищо не е свършило, всеки миг може да стане нещо и вие трябва да сте готови за него“. Няма да се учудим, ако очакваните събития се подготвят от турската Национална разузнавателна организация (МИТ). Впрочем, според турския всекидневник вестник „Джумхуриет“ (31.10.2019 г.), съобщението на сирийската официална информационна агенция САНА за сблъсъци в районите на Ресулайн, Тел Верд и Тел Темр между групи на подкрепяната от Турция Сирийска свободна (национална) армия и правителствената армия на Дамаск, е било опровергано от Иранската информационна агенция (ИРНА). Според нея Сирийските демократични сили, чийто гръбнак са РКК/YPG, били запалили петрол в окопите на района, за да осветят видимостта на турските бойни самолети. А раздвижването по границата произтичаело от унищожаването на заложените там минни капани.

Анкара реагира много остро на осъждането на операция „Извор на мира“ от Френското национално събрание. В същото време тя обвинява Гърция, че изтласква нелегалните мигранти обратно към турския бряг в Егейско море. Броят на изтласканите според Анкара нараснал от 14 000 през 2018 г., на 24 000 само за първите десет месеца на 2019 г. А в Гърция наистина приеха закон, предвиждащ връщане на нелегалните мигранти, идващи от територията на Турция.

На стр. 8

Целта на моя живот беше разрушаване на комунизма, който представлява непоносима диктатура над народа... И когато се запознах със Запада, моето решение стана необратимо. Аз трябваше да отстраня цялото ръководство на КПСС и СССР. Предстоеше ми да разчистя и ръководството във всички социалистически страни... Моят идеал е пътят на социал-демократическите партии... За горните цели аз се нуждаех от съмишленици. На първо място това бяха Яковлев и Шаварнадзе, чийто заслуги за падането на комунизма са огромни...

(Из словото на Михаил Горбачов в Американския университет, Анкара, 2000 г.)

Румен Воденичаров

10 ноември измина доста време и се смениха няколко вълни „демократи“, всяка от които изяждаше предишната. Аз имах историческия шанс да бъда участник в събитията от първата вълна като председател на Независимото дружество за защита правата на човека (НДЗПЧ). На 10 ноември дружеството провеждаше третия си митинг в Южния парк. Нещо витаеше във въздуха. Към края на митинга някой донесе вестта за свалянето на Тодор Живков, посрещната с вълноудушление. Започнахме да се шегуваме, че ако на бившия Първи му бъдат нарушени човешките права, НДЗПЧ ще се застъпи за него. Уви, шегата много скоро стана истина!

По-късно се разбра, че на пленума на ЦК на БКП Т. Живков не е бил свален, както всички предполагаме, а макар и формално сам си е подал оставката като генерален секретар на БКП. Разбира се това не е било само негово хрумване, защото се предшества от среща на Петър Младенов с Михаил Горбачов в Москва и в Букурещ, от усилените савалки на съветския посланик Виктор Шарапов в София, включващи срещи и със

Атанасов, са извършили един вътрешно партийен преврат. Те поеха определен риск и събитията у нас дори изпревариха „нежните“ революции в другите из-

Воденичаров заедно с д-р Петър Дертлиев и съпругата му на приятелска размисъл в двора на къщата му в Панчарево.

РАЗМИСЛИ ЗА ЕДНА СПОРНА ДАТА

дисиденти в БКП бяха повечее: Стефан Продев, Ж. М. Ж., Борис Спасов, Борис Димовски, Радой Ралин. За Петър Бояджиев, Ахмед (Меди) Доган и д-р Константин Тренчев може да се спори. Един дисидент преди всичко трябва да е патриот. Не милее ли за Родната си, неговият протест може да бъде мотивиран само от пари и кариера.

Много често се изказва следната теза. Понеже опозиционните сдружения нямали решителен принос за 10 ноември, Луканов създаде Съюза на демократичните сили за да имитира двуполосен демократичен модел, т.е. „СДС е отлеждан от БСП“. Лично аз не споделям тези внушения. Идеята за създаване на СДС беше лансирана първо от Константин

Георгиев от НДЗПЧ. Тя беше възприета от синдикала „Лог-крепа“, движението „Екогласност“, „атомни“ отец Христофор Събев, студентите (Емил Кошлуков), ДГИ, член 273 (Любомир Собаджиев) и Клуба на репресираните (Димитър Баталов). На няколко последователни събирания в квартирата на Георги Спасов (след изборите съветник на Ж. М. Ж.) беше родено СДС, а на 8 декември 1989 г., в Института по социология на ул. „Московска“ бяха избрани и представителните лица на коалицията (Жельо Желев, Петър Берон, Георги Спасов и Румен Воденичаров). Присъединиха се и някои от възстановените партии като БСДП (Петър Дертлиев) и ДП (Борис Кюркчиев).

Андрей Луканов имаше връзка с членовете на Клуба за гласност и преустройство, но за отбелязване е, че точно този клуб на интелектуалци в началото не стана колективен член на СДС. Изключение правеха Жельо Желев и Петко Симеонов. По-нататък Луканов действително имаше възможност да влияе върху някои решения, които се приемаха в КС на СДС, в началото чрез Чавдар Кюранов, а след оттеглянето му през януари 1990 г., косвено чрез създадената контактна група на Кръглата маса, в която много напорист беше самопредлагащият се Димитър Луджев.

От дистанцията на времето, струва ми се, имаме основание единствено да отбелязваме датата 10 ноември като преломна дата в новата история на България, дата на която духът

беше пуснат от бутилката. За мнозина 9 септември 1944 г. е спорна дата. Но след тази дата беше построена съвременна България с цялата и инфраструктура, индустрия и световни постижения в селското стопанство, културата и спорта. А след 10 ноември имаме само разпад и разруха на икономика и институции, при това без война и без природни бедствия, за което всички ние, които тогава започнахме процесите, носим своята вина. Парламентарната демокрация се оказа скъпо удоволствие и засега не оправдава очакванията за бърз напредък и суверенитет. България изпадна в групата на трето-разрядните държави, изоставена от предишните си партньори и унижавана от сегашните си покровители. Като цяло българският народ загуби и в резултат на Великата криминална революция той попадна под властта на Партията-държавя в ръцете на банките и престъпния свят. Новият социален конфликт е неизбежен и за него няма да са необходими 45 години.

РЕСТАВРАЦИЯТА НА КАПИТАЛИЗМА КАТО

Панко АНЧЕВ

Продължение от брой 45
Вриториката на БСП, а и на това гавашното време, този преход не означаваше реставрация на капитализма. БСП използва прикритието на Юлската концепция, за да внуши на членовете и симпатизантите си, (които тогава не бяха никак малко), че за да заживеем по-добре, трябва да приемем нови икономически правила и принципи, които не се различават коренно от тези, по които дотогава бяхме живели. И така предотврати възможната съпротива срещу себе си.

Това бе голямата измама, която показва освен всичко друго и идеологическата немощ, и ниската марксистка подготовка на тогавашните идеолози и стратегии на БСП, които по-късно първи започнаха да се жалват, че „болгарският преход бил несполучлив“. Истината е, че преходът изобщо не се осъществя, защото изобщо не бе започван. Онова, което започна и бе бързо осъществено, трябва

да бъде наричано с истинското му име: реставрация на капитализма! А капитализмът никога не осигурява добър живот за всички. Той е благосклонен и щедър единствено към собствениците на капитала и средствата за производство, но не и за хората на наемния труд. Никакви сравнения с държави като Полша, Чехия, Словакия или Унгария не доказват обратното. Там капитализмът е на малко по-високо равнище и поради това дава възможност за малко по-добър стандарт на живот. А е по-високо равнището на капитализма, защото началната точка на реставрацията там бе по-различна отколкото у нас. А и защото Европейският съюз имаше по-голям интерес да инвестира там, а не в България. Но проблемите и там, и тук, са едни и същи, и пораждат еднакви противоречия и конфликти. Сравняването с тях и укорите към „болгарския преход“, са само отклоняване на вниманието от истината и запазва коварното смесване на понятията, за да се реабилитира капитализмът и да се прехвърли вината за бедността и всичките нестоди, и неуредици в държавата, върху политиките и държавниците. И на проslвутия „болгарски национален характер“.

Това обаче е истинският капитализъм.

ИЗПИТАНИЕ

Левите анализатори, да не говорим за различните ръководства на БСП и другите леви партии, постоянно говорят за неуспешния преход. Чудно е как хора, изучавали марксизма и смятащи себе си (поне по-рано, при социализма) за марксистски вярват, че при капитализма трябва непременно да се живее по-добре и по-богато, отколкото е било при социализма. Очевидно толкова са били и са марксистки. Нищо марксистко няма у тях и явно не е имало.

Българската реставрация на капитализма не налагаше БСП да бъде извадена от властта, а да бъде поставена идеологията и практиката ѝ изцяло в своя услуга. БСП възприе риториката на времето и по същество започна трансформацията ѝ от лява в неолиберална партия. Тя постепенно се отказа от всичките си идеологически белези, а дори и от традициите, риториката, от обръщението „другари“, класовото съзнание и класовата борба и разбира се от марксизма, които я свързваха с миналото на социализма и с традициите, заложили още от Димитър Благоев при учредяването си през 1891 г. В Европа комунистическите партии също бяха принудени да предадат

каузите си и да се откажат от идеологията си. Те се запазиха, но приеха да бъдат маргинални и без почти никакво политическа реалност, значение. Афишират се като леви, но лявото в тях е предимно синдикализъм и в конюнктурните различия с либералните партии: напр. еднополовите бракове, отношението към опазването на природната среда, към Русия и фашизма. Политическото им битие, както и това на БСП, е свързано със запазване системата, но като уж я подпохват и ѝ придават социален характер.

По пътя на неолиберализма

Не бе никак случайно, че БСП охотно възприе постулатите на неолиберализма, на общонародния, а не класов характер на партиите, понеже обществото не се делило на класи, а пък между социалните групи няма класови противоречия. За пролетариат вече не се говори, защото такъв нямало. Характерът на труда при капитализма и „икономиката на знанието“ го били променили напълно. Най-важна за всички, особено за левите, е т.нар. „средна класа“. А това вече напълно обрича лявата идеология на комформизъм, отказ от революция за смяна на системата и колаборация с бур-

жоазията, макар че и за буржоазия не се говори. Пролетариат и буржоазия изчезнаха от политическия и политологическия речник на днешните леви, в това число и на БСП.

Реставрацията изискваше очистване на политическия и обществения живот от комунистическата идеология и уж изобщо от идеологии, за да остане единствена тази на неолиберализма. Трябваше да се премахнат всякакви политически и идеологически пречки пред капитализма. Социалистическото минало трябваше да се обругае, заклейми и отрече като престъпно. БСП уж се сплотявяваше, но ръководствата ѝ фактически се бяха съгласили и негласно подкрепяха тази гнусна теза. Основанието ми да твърдя това е в мълчанието на социалистическите лидери по повод важни за времето на социализма дати и личности, и неучастието им във форуми, на които те се отбелязват. Дори и за целесъобразността на Народния съд лидерите на БСП не позволяват да се споменава. Да не говорим за Девети септември и други дати от този порядък.

Да, някой все пак трябваше да осъществи въпросната реставрация на капитализма. Но капиталът търсеше своите нови притежатели. Т.е. капиталисти-

За съжаление, вместо царство на правилата, днешна Европа се е превърнала в резерват на политически партии, чийто идеал е келесирът от властта. Слави Трифонов учреди партия „Няма такава държава“, но реалността у нас крещи: „Има такава държава!“ А нейният министър-председател в всеки свой акт - от обиколките с джип и рязането на ленти, до отказа да присъства в НС, дори когато се приема бюджетът, или се провежда свидетелите в кърджалийското село Черноочене, в Монтанско, Врачанско и другаде, сякаш ни бившийт кмет на село Галиче Ценко Чокъв, наскоро освободен от затвора, не успя да стане кмет на Бяла Слатина, докато съпругата му се яви на балотаж, но пак не успя да заеме кметския пост в Галиче.

Ерозията на обществената подкрепа за ГЕРБ е видима, въпреки твърденията на Борисов и компания, че срещу тях имало „скверен разговор“ за компрометиране на изборите, от рода на аферата „Костинброд“. Една руса праматарка дори призова от екрана на БНТ Мая Манолова да се извини за тази афера, премъгчавайки гузно, че лично главният прокурор Цацаров обяви на пресконференция, че намерените в печатниците на общински съветник от ГЕРБ в Костинброд над 500 000 „нагпе-

Боже, пази България!

НА ИСТОРИЯТА

те. За целта започна приватизацията на основните фондове на социалистическата държава: заводи, предприятия, банки, стради. И тъй като липсваха хора с много пари, се наложи банките да отпуснат кредити на желаещите да приватизират. С парите на социалистическата държава определени личности приватизираха социалистическата икономика и се задължиха да я превърнат в капиталистическа. Една част от тези „нови капиталисти“ бяха партийни и комсомолски функционери от различни ранг, служители от репресивните органи или довършените ръководители на продаваните предприятия.

По същество, реставрацията на капитализма бе извършена по подобие на социалистическата революция: най-напред бе сменена политическата власт, а след това и икономическата. Контрареволуцията от 1989-90 г. бе нещо като огледален образ на революцията от 1944 г. А как би могло да бъде иначе, когато един и същ политически субект изпълнява различни по същност, идеология и исторически смисъл акции за радикално преобразяване на общественото устройство и икономиката? Но историята нямаше опит и трябваше да се задоволи с импровизации, за да налудка верния път. И успя.

Защита на другата епоха
Реставрацията на капитализма не е само възстановяване на частната собственост върху средствата за производство и изграждане на нова икономическа база. Капитализмът е система от политически, нравствени, естетически, морални ценности. Той е още начин на устройство на обществото и система от механизми, които го движат и развиват. Капитализмът е в крайна сметка начин на живот, житейско поведение, начин на мислене и взаимоотношения между хората. Тази система с всичките ѝ свойства, правила, норми и особености се утвърждава постепенно и последователно.

Настъпва и в крайна сметка, друга епоха!
Революцията на 9.IX.1944 година легитимира властта на хора, които дълго се бяха подготвяли за новата система и сами участваха в борбата за нейното постигане. Тези, които се обявиха след 10. XI. 1989 г. за „дисидентни“, инакомисленци и дори за борци срещу „тоталитарната власт“, бяха всъщност радетели за „демократия“, гласност, „социализъм с човешко лице“, свобода на словото и предживяванията. На тях нищо друго не им идваше на ум, освен усъвършенстване на социализма, а не за неговото заменяне с капитализъм.

Макар че сравненията, които тогава прехвемех с капитализма на Западна Европа, не бяха в полза на социализма. Но никой не искаше реставрацията му. С други думи, новата епоха трябваше да бъде конструирана, наложена и легитимирана от хора от предходната епоха. И те носеха всичките нейни белези, та дори и пороци, в себе си. Затова и трудно се приспособиха към новото време.

Повечето от тези, които започнаха да се занимават с политика и с държавните дела, виждаха в новите си занимания единствено лична изгода, а не служение. В по-голямата си част те бяха хора посредствени, неучи и неподготвени за подобни отговорности и задължения. Единственото им желание, а и единствената им политическа способност бе да рушат. И рушаха всеотдайно и неуморно. Когато разрушаваше старата система, трябваше да започнат изграждане-

то на новата. А то се оказва за тях непосилно. Това също е един от отговорите на изправената пред изпитания история. Властта попадна в ръцете на маргинали, нагаждани и безсъвестни хора. Друг избор историята не позволи, а и той бе невъзможен. Просто нямаше друг път, по който да върви България, нямаше друг образ на обществото, което се установи през 90-те и следващите години на XX и XXI век.

Илюзия и измама е твърдението, че капитализмът означава благоденствие, социално равенство, свобода и справедливост, богати възможности пред личността за избор.
Капиталистическа България нямаше как да бъде сред богатото малцинство от държави в света. Тя изпадна в зоната на бедността и затова рязко се влошиха условията на живота. Бедността се задълбочи, престъпността се увеличи, неравенствата станаха ужасяващи. Магазините се напълниха със стоки, но достъпът до тях се ограничи. Преходът, за който толкова говорят левите и десните идеолози и пропагандатори, постигна целта си.

Новият начин на живот, който капитализмът наложи в България, означава още отказ от собствената история и национална идентичност, ниска култура, защото и нея я поставиха на пазарни принципи, лошо образование, нисък морал. Да не говорим за здравеопазването, което при слабо развитата икономика и бедното население, е в окаяно състояние.
Каква полза тогава от всеобщото избирателно право, многото кандидати за властта, свободата да говориш, каквото пожелаеш, или да пътуваш навсякъде по света, когато си материално и духовно беден, нищ, подчинен на някакви „европейски ценности“?
Беше ли неизбежна реставрацията на капитализма
и възможен ли е възвръщането към социалистическата система? Тези въпроси сега-засага имат само теоретичен смисъл,

които капитализмът наложи в България, означава още отказ от собствената история и национална идентичност, ниска култура, защото и нея я поставиха на пазарни принципи, лошо образование, нисък морал. Да не говорим за здравеопазването, което при слабо развитата икономика и бедното население, е в окаяно състояние.
Каква полза тогава от всеобщото избирателно право, многото кандидати за властта, свободата да говориш, каквото пожелаеш, или да пътуваш навсякъде по света, когато си материално и духовно беден, нищ, подчинен на някакви „европейски ценности“?
Беше ли неизбежна реставрацията на капитализма
и възможен ли е възвръщането към социалистическата система? Тези въпроси сега-засага имат само теоретичен смисъл,

които капитализмът наложи в България, означава още отказ от собствената история и национална идентичност, ниска култура, защото и нея я поставиха на пазарни принципи, лошо образование, нисък морал. Да не говорим за здравеопазването, което при слабо развитата икономика и бедното население, е в окаяно състояние.
Каква полза тогава от всеобщото избирателно право, многото кандидати за властта, свободата да говориш, каквото пожелаеш, или да пътуваш навсякъде по света, когато си материално и духовно беден, нищ, подчинен на някакви „европейски ценности“?
Беше ли неизбежна реставрацията на капитализма
и възможен ли е възвръщането към социалистическата система? Тези въпроси сега-засага имат само теоретичен смисъл,

които капитализмът наложи в България, означава още отказ от собствената история и национална идентичност, ниска култура, защото и нея я поставиха на пазарни принципи, лошо образование, нисък морал. Да не говорим за здравеопазването, което при слабо развитата икономика и бедното население, е в окаяно състояние.
Каква полза тогава от всеобщото избирателно право, многото кандидати за властта, свободата да говориш, каквото пожелаеш, или да пътуваш навсякъде по света, когато си материално и духовно беден, нищ, подчинен на някакви „европейски ценности“?
Беше ли неизбежна реставрацията на капитализма
и възможен ли е възвръщането към социалистическата система? Тези въпроси сега-засага имат само теоретичен смисъл,

то са изключително важни, защото целта им е да се извлекат уроци и полза от историята и да се предвиди бъдещето на България.

А може би преди това да изясним дали е оправдано да говорим за реставрация на капитализма или по-правилно е да определим събитията от края на миналия век като крах на социализма.

Аз мисля, че в края на 1989 г. започна реставрация на капитализма, но тя бе възможна благодарение дълбоката всеобща криза на социализма, чийто начало е в края на 60-те и през 70-те години на XX век, довели до разпада на Съветския съюз. Тази криза даде важен знак, че социализмът не лежи върху солидни основи и това го прави несигурен и податлив на страх и паника в трудни моменти, когато е заплашвана властта в една или друга държава в социалистическата система. И че тази несигурност и нестабилност ще се увеличават и ще стават все по-застрашителни. Мобилизираще се репресивният апарат – особено тайните служби за слеждане на хора, които не са съгласни

За съжаление от първите кризисни явления в социализма

не бе извлечена необходимата поука.

Те бяха отминати лекомислено и не предизвикаха задълбочени анализи, за да се открият причините, които са ги породили.

Социализмът промени буржоазния човек, но не дотолкова че да го превърне в чужд на капитализма. Той го направи идеологизиран, но не и такъв, който живее и мисли с идеологията си, за да пренебрегва нравствените, моралните и естетическите ценности на буржоазното общество. Буржоазният човек е консумативен, егоистичен, апологетизиращ егото си, стремищ се към успех, богатство и удобства. Той вървя в онази идеология, която ще му даде онова, към което се стреми и без което не може да живее. Защото не е с религиозно съзнание и се е отделил от Църквата и от православно съзнание. Затова и не е съгласен да жертва себе си, заради каквото и да било идеал. През 80-те години дори не съществу-

ваше общ и обединяващ народен идеал.

Как тогава ще се изгради едно общество, основано на нравствен и политически идеал и по това различаващо се от буржоазното? Човекът не се „превъзпита“, не се промени радикално, не стана „друг“. На него обществото му беше станало безразлично, а накрая дори и враждебно, защото не бе в състояние да му осигурява онзи живот, от който имаше необходимост и който видждаше, че съществува на Запад.

Трябва да признаем, че беше илюзия такъв човек да се създаде чрез идеино превъзпитание и осъзнаване, а в следствие и да се ражда постоянно в социалистическото общество. Буржоазната епоха формира буржоа, а не социалистическа личност – дори и в системата на социализма. Самият социализъм с идеологията и практиката на буржоазния човек, който е консуматор, егоист, прагматик, езичник или безбожник. Но това не се отчиташе от идеолозите, а и от властта. Те заживяха с илюзията, че са успели да го създадат чрез своето политическо и идеологическо инженерство, и че той върви убедено и осъзнато с тях.

По тази причина социализмът не успя да формира нова епоха. Затова и историята на неговите теоретични, идеологични и ръководители трябваше да го знаят и осъзнаят. Те буквално и механично прилагаха в организацията на държавата и икономиката марксистката идеология и смятаха, че всичко непременно ще стане от само себе си. Но нямаше как стане, когато обективните условия не го позволяваха.

Пътят по течението се сблъска с кризата

Социализмът пропусна 60-те години, когато трябваше да се събори с протичащата тогава „научно-техническа революция“, и когато се проявиха първите симптоми на криза. Парадоксът е, че и в Съветския съюз, и във всички държави от социалистическа общност, се гвореше за тази революция, но почти нищо конкретно не се направи. А сега бе времето да се премине от екстензивна към интензивна електронна технология, които да ускорят производството и да го направят рентабилно и на високо качество. Тези, от които пряко зависеше въвеждането на новите технологии и практически осъществяване научно-техническата революция, нямаша интерес да го направят. Въпреки че ръководствата на комунистическите партии бяха решили, че това е пътят и бяха отделили средства за научни разработки и приложения в производството.

На стр. 10

От стр. 7

Отделно от това тече препирня относно законността на турските сондажи за газ и петрол във водите край остров Кипър. Очевидно, без да оповестява това, Ердоган изпълнява заканата си да залее Европа с нелегални мигранти. А германският министър на вътрешните работи Зеесофер заявя, че Дъблинският регламент се бил провалил и настоя бежанците да искат убежище по външните граници на ЕС. Разбирай, от България, Румъния, Гърция и Италия. Заети с изборите, управляващите у нас се направиха на умрели лисици, съсредоточавайки се върху задачата да победят БСП по брой на избрани кметове и общински съветници. Още след първия тур Борисов обявя „безапелационна победа“, въпреки че в редица селища, включително в София, кандидатите на ГЕРБ трябваше да се явяват на балотаж. Фаворитката на ГЕРБ в София Йорданка Фандъкова получи на първия тур само 32% от гласовете при рекордно ниска избирателна активност от 43%, докато на предходните избори победи още на първия тур с 60%. При това относително мизерният ѝ резултат на първия тур беше постигнат с масово търгуване на гласове в ромските квартали на София. А в Интернет се поя-

ИМА ТАКАВА ДЪРЖАВА!

ли твърдение на Цветан Цветанов, че бившите му съпартийци от ГЕРБ ще платят по 300 лв. на цигански глас за балотажа. Това може и да е измислица, но визитите и канцърмите на Фандъкова в щабовете на конкурентите, с изключение на Манолова, са факт. На балотажа, въпреки внезапно избухнала любов към ГЕРБ и Фандъкова в ромските секции и махали, тя получи малко над 49% от гласовете, с 5% повече от Мая Манолова. Циганският принос за победата на „графинята на София“, както вестник „Труд“ нарека Фандъкова, се изчислява на 2,9%. А в Шумен кандидатът на ГЕРБ победи този на БСП само със 77 гласа. БСП постигна пробив в Русе, Разград, Перник и Благоевград, което доказва твърдението за „умора на метала“ в ГЕРБ. По-точно е да се каже, че на хората им омръзна от тази политическа фирма, поради което и част от „градовете десница“ в София гласува за Манолова. Както казва героят на Вазов от драмата „Чичовци“: „Въздухът трепери!“

Каквото и да беше резултатът от балотажите, ниската избирателна активност е признак за отвращението на гласоподавате-

лите от популизма и демагогията на политиките, и най-вече на управляващите. Доказват го мизерните резултати в София на Ангел Джамбазки и Волен Сидеров, които бяха изпреварени от кандидатите на „Демократична България“ Борислав Игнатов и съюза „Спаси София“ на Борис Бонев. В същото време арестуваните кмет и общински съветници в Несебър бяха избрани с голямо мнозинство. За сметка на това бившийт кмет на село Галиче Ценко Чокъв, наскоро освободен от затвора, не успя да стане кмет на Бяла Слатина, докато съпругата му се яви на балотаж, но пак не успя да заеме кметския пост в Галиче.

Ерозията на обществената подкрепа за ГЕРБ е видима, въпреки твърденията на Борисов и компания, че срещу тях имало „скверен разговор“ за компрометиране на изборите, от рода на аферата „Костинброд“. Една руса праматарка дори призова от екрана на БНТ Мая Манолова да се извини за тази афера, премъгчавайки гузно, че лично главният прокурор Цацаров обяви на пресконференция, че намерените в печатниците на общински съветник от ГЕРБ в Костинброд над 500 000 „нагпе-

чатани“ бюлетини са съвсем годни за употреба. И следователно не са никакъв технологичен брак. Напомням, че поръчалият тогавашен главен секретар на МС Росен Желязков днес е министър на транспорта и съобщенията. Мутринските палети на автомобилни гуми и цели автомобили, на които бяхме свидетели в кърджалийското село Черноочене, в Монтанско, Врачанско и другаде, сякаш ни бившийт кмет на село Галиче Ценко Чокъв, наскоро освободен от затвора, не успя да стане кмет на Бяла Слатина, докато съпругата му се яви на балотаж, но пак не успя да заеме кметския пост в Галиче.

Ерозията на обществената подкрепа за ГЕРБ е видима, въпреки твърденията на Борисов и компания, че срещу тях имало „скверен разговор“ за компрометиране на изборите, от рода на аферата „Костинброд“. Една руса праматарка дори призова от екрана на БНТ Мая Манолова да се извини за тази афера, премъгчавайки гузно, че лично главният прокурор Цацаров обяви на пресконференция, че намерените в печатниците на общински съветник от ГЕРБ в Костинброд над 500 000 „нагпе-

Проф. Атанас СЕМОВ

Няма съмнение че държим в ръцете си един забележителен труд. Труд, огромен като усилие и художествен труд с несъмнени качества.

Признавам, че не очаквах да видя деликатната дама и нежна поетеса Елена Алекова със силня на хайдутин. И с кръст, и с револвер, и с кама в този силях.

И съм щастлив от този образ. При толкова малко хартиисало ни мъжество, при упоритото релативизиране на пола и духовните му характеристики, един голям мъж в красивия образ на възвисяна жена, е несъмнено богатство.

Хайтов беше изключителен мъжкар и патриот. И очевидно е завещал много от тези си качества на Елена Алекова.

Хайтов беше публицист с много силно перо, с много остри

От стр. 9

Идеологията формулира проблема като основен, но социалистическата икономика по същество „отмени“ решението и продължи да върви по течението. И то я отведе до непреодолимата криза.

На всичко отгоре, в края на 70-те години, световната икономика отново навлезе в криза, която задълбочи неравенствата между държавите и народите и забави развитието на световната икономика – в това число и на българската. Когато България реставрира капитализма, трябваше да се нагажда към кризата. Към нея обаче, не България, никоя държава като България не може да се нагоди, защото кризата е по-голяма от държавата. Така българската, вече капиталистическа икономика, се лиши от пазарите и суровините на Съветския съюз, но никой друг не й отстъпи суровини и пазари от своите. При други обстоятелства вероятно щеше да бъде малко по-различно – поне нямаше да я има паниката, а всичко щеше да става спокойно и по-лесно да се гърси и намира някакво добро решение. Богатите държави бяха загрижени за себе си и нямаше как да откъснат от своето, за да го дадат нам. А не бяхме само ние в нужда и отчаяние.

Големи западни компании приватизираха български индустриални предприятия и заводи, но не за да ги развият и модернизират, а за да им вземат пазарите. Те ги затвориха, увол-

ниха работниците и продадоха машините. И пласираха своята продукция там, където по-рано отиваше българската.

Същевременно неолибералната идеология започна усилна пропаганда кампания за налагане на своите идеи и ценности. Тя не среща почти никаква съпротива, сякаш нямаше противници и несъгласни. Културният живот бе подчинен на нея, а почти цялата интелигенция се поддаде на внушенията ѝ и се включи в кампанията ѝ.

Всичко стана просто, ясно и лесно. Народът заживя още по-обедно, ала не възразяваше, постепенно свикваше и се примиряваше. Защото нямаше политически и синдикален субект, който да го поведе към съпротива. Пролетариатът, който вече се създаде, не се възприемаше като такъв и нямаше нито воля, нито желание, нито съзнание за ролята, която историята му възлага.

Капитализмът – поне като начин на мислене и житейско поведение – се установи бързо, и охотно бе приет от обществото.

Неолибералната идеология внуши, че в постиндустриалното общество няма класи, а следователно и класови борби. И

ЗА МЪЖЕСТВОТО КАТО СМИСЪЛ

Слово произнесено при представянето на книгата „Родоп е предел“

и категорични позиции, с дръзки фрази. И Елена цени смело по този път.

Хайтов страдеше най-тежко от родопродавството. По негово време то все още беше хоби. Днес е професия с разширяващ се кадрови ресурс! От Хасково до Хелзинки...

Преди 13 години, в последните дни на моя баща, отидохме при Боян Саръев в неговата обител „Йоан Претеча“, за да кръсти в Християнството моя новороден син. И още тогава отец Саръев протена: „Много предатели, Марко, много предатели!“

В своите изследвания за българската народопсихология баща ми има една голяма глава за предателствата в българската история. И българолюбиво ги изследваше като антигеза на героизма. За робството сравняваше над 100 въстания с по-малко от 10 предателства...

Днес обаче предателите се множат, без особен героизъм, на който да са мизерна противожест.

И затова книги като тази са от

съдбовна важност: защото опазването на историческата памет в наши дни вече намириша на героизъм, както би казал Хайтов.

Питал съм се много пъти защо в тия вече 30 години нефелен и разградителен „преход“ така лесно отписахме българското? Защо си изригнахме с багери учебниците от всякаква национална миризмиа дори? Защо се отказахме от националната памет и националната идентичност като ценност?

Не е вярно, че Европа ни го налага! Ше ми се да се чуе много ясно: ЕС винаги е бил и е възможен само като съюз на Отечества. Членуващите в ЕС държави си остават суверенни държави. Впрочем британското напускане – иначе историческа грешка, която все още смятам за предотвратима – донесе поне тази полза, ясно показва, че всяка членуваша държава е суверенна и може да си вземе шапката, когато сама реши!

В най-първите разпоредби на Договора за ЕС от Маастрихт ясно е записано: Съюзът зачита

суверенитета и националната конституционна идентичност на държавите-членки. И докато някои смятаха, че това е гола декларация, Съдът на ЕС в Люксем-

бург, в поредица знакови дела, дадоха на националната идентичност ясно и категорична защита. И затова впрочем след ясното решение на българския КС Брюксел не се опитва грубо да натисне българските власти да „пуснат“ Истанбулската конвенция – и засега тази тема там е почти забравена.

Не смятам за вярно и че външен душманин по някакви страшни антибългарски сценарии ни пренарежда съдбата. Ако имаше външен душманин, щеше да има и силна вътрешна съпротива. А нея я няма... Тук сте от малкото останали хайдутини, в училищата тук-там все още се чува гласа на достойни учители по история и български език. Самотни, все по-самотни и надвикани от „глобални приоритети“...

Антибългарските сценарии сами си ги пишем. С невиджана в историята ни мухълвщина, с непознат за характера ни примирение пред всеки духовен башибозук – от турските сериали по телевизора, пред които всяка вечер залепват око майките на ведомствените патриоти – до пренаписването на учебниците и историята...

Затова ти благодаря, Елена, че носиш Хайтовизма, и с тази книга ни даваш куражеч, че още не съвсем всичко е загубено!

Продължавай да пишеш! Има за кого!...

ва частната собственост и стокво-паричните отношения, т.е. доколко тя ще се основава на пазарни принципи и доколко на плановете и държавно регулиране. Но този теоретичен въпрос в крайна сметка ще се разреши от класата, която ще извърши социалистическата революция. Ако тя е някое „трето съсловие“ (това според мене ще бъде непременно „трето съсловие“), което преди да овладее политическата власт е взело икономическата, то ще определи типа икономиката, още преди да установи своята власт. Историята обаче може да реши това да стане по същия начин, по който се извършиха революциите в Русия и другите източно-европейски държави в средата на ХХ век. Тогава „теоретичният въпрос“ ще се окаже напълно практически и ще се нуждае от вярно решение, което трябва да бъде намерено веднага.

Онова, което се случи преди 30 години, заедно със сегашното състояние на държавата ни, би следвало да подтикне мислителите в търсенето на решения, не само как да получаваме „високи доходи“, но и как да устроим обществото, културата и икономиката, за да си възвърнем достойнството, морала, езика, просвещението и живота.

Защото отново дойде времето, когато философията, както учи Маркс, трябва не само да обяснява света, но и да го промени!

Драскачът на споменатото сквернословие не може, а и не желае да разбере, че животът и творчеството на Вапцаров повтарят по изумителен и загадъчен начин нравственния Път и социалния Избор на други големи български поети. Драмата на националната съдба се оглежда и у него по същия начин, както у Ботев, Яворов и Гео Милев. Подобно на тях Вапцаров отказва да приеме живуркането в една филистерска действителност и посвещава целия си живот на социалната и нравствената промяна на обществото. И неговата поезия, както поезията на споменатите поети, отразява върхови

и крайно напрегнати състояния на българския дух, на конкретното социално и екзистенциално време. Затова тя е тревожна, драматично заредена, взривообразно разгръщаща се, тя улавя и художествено претворява посланията на действителността. А тези послания са жестоки.

Човекът, този уж венец на мирозданието, е запокитен в

НАВЪРШИХА СЕ 100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ КАЛАШНИКОВ

АК-47 – НАЙ-ПРОДАВАНОТО ОРЪЖИЕ

Кирил МОМЧИЛОВ

Всезвестен факт е, че автоматът на руския изобретател Михаил Тимофеевич Калашников е най-продаваното оръжие в света – 150 милиона броя в 55 страни. Според американския военен историк д-р Изел, автор на книгата „Историята на АК-47“, до 2025 година подобър автомат от автоматна Калашников няма да бъде създаден...

Прототипът му е бил приет от Генералния щаб на въоръжение в Съветската армия през 1949 г. Преди него старши сержант Калашников предложил своя първи вариант на знаменитата пушка, но той не бил одобрен. Неспешно го направил по-упрост и наистойчив в диренето. Изучил подробно историята на оръжието и основите на проектирането му, запознал се с много чуждестранни системи. Помогнали му, разбира се, малки и големи колективи от специалисти...

Двадесетгодишният Михаил Тимофеевич бил мобилизиран още в първия ден на Втората световна война. Поверили му да води в боя танк срещу немците. Талантът му на изобретател се проявил при направата на брочяч, с който да се регулира. Но този теоретичен въпрос в крайна сметка ще се разреши от класата, която ще извърши социалистическата революция. Ако тя е някое „трето съсловие“ (това според мене ще бъде непременно „трето съсловие“), което преди да овладее политическата власт е взело икономическата, то ще определи типа икономиката, още преди да установи своята власт. Историята обаче може да реши това да стане по същия начин, по който се извършиха революциите в Русия и другите източно-европейски държави в средата на ХХ век. Тогава „теоретичният въпрос“ ще се окаже напълно практически и ще се нуждае от вярно решение, което трябва да бъде намерено веднага.

Онова, което се случи преди 30 години, заедно със сегашното състояние на държавата ни, би следвало да подтикне мислителите в търсенето на решения, не само как да получаваме „високи доходи“, но и как да устроим обществото, културата и икономиката, за да си възвърнем достойнството, морала, езика, просвещението и живота.

Защото отново дойде времето, когато философията, както учи Маркс, трябва не само да обяснява света, но и да го промени!

Драскачът на споменатото сквернословие не може, а и не желае да разбере, че животът и творчеството на Вапцаров повтарят по изумителен и загадъчен начин нравственния Път и социалния Избор на други големи български поети. Драмата на националната съдба се оглежда и у него по същия начин, както у Ботев, Яворов и Гео Милев. Подобно на тях Вапцаров отказва да приеме живуркането в една филистерска действителност и посвещава целия си живот на социалната и нравствената промяна на обществото. И неговата поезия, както поезията на споменатите поети, отразява върхови

и крайно напрегнати състояния на българския дух, на конкретното социално и екзистенциално време. Затова тя е тревожна, драматично заредена, взривообразно разгръщаща се, тя улавя и художествено претворява посланията на действителността. А тези послания са жестоки.

Човекът, този уж венец на мирозданието, е запокитен в

то. „Реших да създам наше оръжие, което да противостои на немците. Мисля че тази моя мечта граничеше с авантюра, защото няхах специално образование...“

От болницата го изпращат на работа във военно-промишления комплекс в Алмата. Две години Калашников усъвършенства изобретението си в заводски условия и стига до вариант на пушка с въртящ се затвор с откос 30 патрона, поставени в пълниетел под формата на полукръг. Оттогава до края на живота си, той не преставал да подобрява леките си автоматични оръжия. На 1500 километра източно от Москва - в град Лиевск, в Центъра за военното производство и започнало серийното производство, на автоматата „Калашников“, за да не спират нито ден в не един и два завода на Русия.

АК 47 – „Автомат „Калашников“, образец 1947-а“, за времето си е бил уттрамодерно, леко, стрелково оръжие. Той е засенчил славата на „Колт“-а, „Наган“-а и „Максим“-а с новия си къс патрон калибър 7,62 мм, който е позволил да бъде изработено достатъчно леко и маневрено оръжие. Предимствата му пред американския автомат М16А1 проличават във войната във Виетнам. Не бе тайна, че след Червената армия и армиите на страните от Варшавския договор, с „Калашников“ бяха въоръжени и прокомунистически настроените бунтовници по света. Да не говорим за арабско-мусоламанските освободителни движения. Чудно ли е че всяка година в света се произвеждаха по два милиона автоматата. Макар да не е за вярване, на националното знаме на Мозамбик до кирката и книгата е изобразен и автоматът на Калашников!

През 1974 г., когато бяха изобретени по-бързи и по-леки патрони с 5,45 милиметров диаметър, започна производството на новия, усъвършенствен модел АК-74, както и на ръчната картечница РПК-74. Модификации на „Калашников“ започнаха да произвеждат в град Ижевск, във Виетнам и Китай, в България и Румъния, в Унгрия и Полша, в Югославия, Северна Корея, Египет... И докато с АК-47 за три секунди се изстрелват 30 патрона, които нанасят смъртоносни рани на 300 метра, то с АК-74, прицелното разстояние достига 1000 метра!

За своите многобройни изобретения и усъвършенствания на оръжиата Михаил Калашников рядко е получавал възнаграждения, за сметка на моралните отличия. (Добре известна ни бе системата на авторските свидетелства за изобретения, създадени в социалистическите предприятия.) Когато през май 1990 г. руският изобретател се срещнал във Вашингтон с Юджин Стоунер, конструктора на М-16 – най-близкият американски аналог на АК-47, Калашников бил изумен – „Стоунер имае собствен самолет, а аз няхах пари за билета за самолета от Русия до САЩ...“

Легендарният изобретател на оръжиата Михаил Тимофеевич Калашников до септението си дни на живота бе с бодър дух, радваше се на успехите на своя син Виктор, който продължи достойно делото на баща си. В Ижмаш бе главен конструктор, ръководител на огромния колектив. „Най-важното за успеха на

човека е трудът, в това съм се убедил от своя личен опит. Само с упорит труд, с дълбоко проникване във всичко, дори в най-малките подробности от областта, в която работиш, можеш да стигнеш до решението на поставената пред себе си цел... А що се отнася до оръжието, което съм създавал, то не е за поразяване и убийство... Аз го считам за щит, а не за меч! Създам съм го за защита на Родината и само за нея. А за това че то попада в престъпни ръце и се използва при международни конфликти, не питайте оръжейниците, а политиките... Защо да обвиняват хората, създали автомобила, за това, че пъан шофьор е прегазил ваши близък човек...“ – казва той.

ГЛАВЕН РЕДАКТОР Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ: Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-р инж. НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен БОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: 1000 София ул. Пиротска №3 тел.: 02 985 23 07 тел./факс: 02 846-50-01 ИЗДАВА „Втора Зора“ ЕООД Печат „Нюзпринт“, София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА: Уникредит Булбанк IBAN BG43UNCR70001519963494 BIC UNCRBG6F

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 8.11. в 14 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа ISSN 1310-8492

Бездната на мизерията. Насилието тържествува над неговия стремеж към хармония. Несвободата става всекидневна. Поезията на Вапцаров твърде често всъщност проследява зловещата хроника на цинизма на епохата, на неговите безбройни превъплъщения.

Естетическите хиени, отцеругателите и майкопродавците, лицата със слугин-

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ: Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-р инж. НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен БОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: 1000 София ул. Пиротска №3 тел.: 02 985 23 07 тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА „Втора Зора“ ЕООД Печат „Нюзпринт“, София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА: Уникредит Булбанк IBAN BG43UNCR70001519963494 BIC UNCRBG6F

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 8.11. в 14 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа ISSN 1310-8492

Бездната на мизерията. Насилието тържествува над неговия стремеж към хармония. Несвободата става всекидневна. Поезията на Вапцаров твърде често всъщност проследява зловещата хроника на цинизма на епохата, на неговите безбройни превъплъщения.

Естетическите хиени, отцеругателите и майкопродавците, лицата със слугин-

НИКОЛА ВАПЦАРОВ

И ХИЕНИТЕ

Иван Гранитски

Яворов, Гео Милев, Христо Ясенев, Христо Смирненски, Никола Вапцаров, Пеню Пенев трябва да бъдат подложени на цялостна преоценка. Очевидно не им харесваше на ругателите, че тези велики български поети са и личности с неизтощим революционен дух, хора, посветили живота и творчеството си на безсмъртната социална идея.

Разбира се, причина за скверните попълзновения бе не само духовната нищета на споменатите „преоценители“, а и неударимото им раболепие да обслужват чужди интереси и да изпълняват щедро заплатени външни поръчки. Тези литературни ибрикчи се наеха със задача, която не е по оскъдните им духовни силици – да препоредят естетико-художествената и общокултурната йерархия на ценностите в България от Освобождението насам. Но „Не се гаси туй, що не гасне“, прогласява народният поет Иван Вазов. Не се заменя Никола Вапцаров с Марин Георгиев.

Не бихме се занимавали с това лице по хигиенно-естетически съображения, понеже още когато се появи преди три десетилетия скверният му опус срещу Вапцаров, обществото бе залято от вълна от омерзение и негодувание. Всеки интелигентен човек може да си припомни десетките публикации, в които лицето бе демаскирано и заклеймено. Тези дни обаче едно негово особено нагло интервю отново привлича вниманието ни към случая.

Нека преди всичко да посочим няколко дебели лъжи в интервюто. Първата просташка лъжа е, че преди четири години писателят Никола Инджов уж бил казал: „Прав е Марин Георгиев, виновни са нашите другари“. Даже бил готов да напише предговор към ново издание на книгата. На сцената бил присъствал и Тодор Коруев. И Никола Инджов, и Тодор Коруев с погнуса отхвърлиха тази плоска инсинуация. И ще го

В началото на така наречения демократичен преход от 10 ноември 1989 година на отечествената литературна сцена се появи една кохорта от нискочели псевдоинтелигенти и хора с лакейски манталитет. С дивашко настървение те се втурнаха да внушават на българското общество, че автори като Христо Ботев, Пейо

Яворов, Гео Милев, Христо Ясенев, Христо Смирненски, Никола Вапцаров, Пеню Пенев трябва да бъдат подложени на цялостна преоценка. Очевидно не им харесваше на ругателите, че тези велики български поети са и личности с неизтощим революционен дух, хора, посветили живота и творчеството си на безсмъртната социална идея.

потвърдят.

Второ. Марин Георгиев научил от поета Таньо Клисуров, че друг поет и политик от Стара Загора – Три-

та си комбинация и наивния и притеснителен поет Таньо Клисуров?

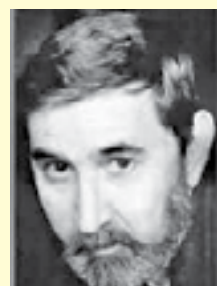
Трето. Още по-отвратително е твърдението на автора на „Третият разстрел“, че писателите Виктор Пасков и Христо Калчев в ресторанта на СБП му били заявили: „Написал си най-добрата документална книга в последните 60 години“.

Не само аз, но и още десетки писатели знаят оценката на Пасков и Калчев за злополучния опит на лицето да се подгаври с великия Вапцаров. Има живи свидетели, които ще потвърдят, че и Калчев, и Пасков тогава така се погнусиха от споменатата книга, че нееднократно заявяваха, че лицето даже не заслужава тяхното презрение, толкова низко е паднал.

фон Митев – след „като прочел книгата, казал: „Че какво искат нашите другари?!“. Разбира се, че Трифон Митев като честен човек ще отрече и осъди тази подлост, но, чудим се защо Марин Георгиев накисва във вълзелулка-

В злополучното интервю са споменати поетесата Миряна Башева, белетристите Христо Карастоянов и Неда Антонова, и литературният критик Георги Янев, също в опит да бъдат оплетени и оцапани с прските на клевета-

Воймир АСЕНОВ

ЗЕМЯ

Тая южна зема. Щедра. Нужна. И моя.

Тя е дала на всеки от своята кръв.

Аз съм тука роден. Аз съм горд. И се моля и на внука синът му да бъде такъв.

Ти каквото да си, от където да идваш – погостувай с добро, но за лошо знай:

тоя край ми е толкова близък и свиден, че за тебе ще бъде наистина край.

Планина имам аз. Като тръгна сред нея и през лятото даже снегът да снежи – ще запее листето ѝ, тъй ще запее,

че над мене навесен сокол ще кръжи.

И ще пукат скали. Ще се пенят потоци.

И пиринският вятър така ще фучи, че ще мисклят: Я Яне минава, я Гоце – с триста мина минават и буря бучи.

И поле имам аз. То е приказка – слушай: там браздите ме викат и няма предел.

И тревата дори да умира от суша, то последния залък на мен ще даде.

Силно слънце от памтивек всички ни грее.

Колко кръв, колко сълзи проляха невинните...

Затова сваляй шапка, когато запея – Мила Родино!

та и инсинуацията.

Значителна част от прос-транното интервю е насочена срещу роднините на великия поет-революционер – Мая Вапцарова и внука на брата на поета - Никола Вапцаров младши. Сигурен съм, че те ще отговорят по достойнство на плебейщините на лицето. Все по-неприятна става вонята, която се разнася от публичните изяви на този самопровъзгласил се „борец“ за истината и справедливостта. Ако беше продължил почтено пътя си на литератор (каквото беше в книгите „Село“ и „Праг“) днес нямаше да се жалва и да хленчи, че бил несправедливо нападан. И вече в пристъп на опасни девиации да твърди, че зад него стоял сам Бог. Неслучайно всички приятели литератори от студентските години на Марин Георгиев се омерзиха от поведението му и не

искат и да го чуят даже. Става дума за такива достойни писатели като Панко Анчев, Минчо Минчев, Паруш Парушев и др.

Суетата, себелюбието и самооблъщението явно не дават мира на лицето и то отчаяно търси начини и поводи да привлече към себе си нечие внимание. Наближава поредната важна годишнина от рождението на Никола Вапцаров. Продалият душата си на Мамона автор на злополучната книга „Третият разстрел“ жадува отново да опита подло да откърши клонче от венеца на безсмъртието на Вапцаров. Люде като това лице много напомнят на естетическите хиени, които са лаели в различни исторически периоди и срещу автори като Христо Ботев, Пейо Яворов, Гео Милев и Христо Смирненски.

На стр. 11